

naznačené v § 471, č. 4, až 6. c. ř. s., uznal věcně za neopodstatněné a proto odvolání v dotyčném směru zamítnul. V těchto případech lze po případě usnesení soudu odvolacího odporovati v dovolání z rozsudku odvolacího soudu, pokud toto je ovšem přípustné, samostatná stížnost do zamítavého rozhodnutí odvolacího soudu, ať si jím odvolání zcela neb jen z části bylo vyřízeno, se však nedopouští.

Rozhodnutí ze dne 16. července 1919 č. j. R. I. 271/19-1.

Schin.

Výživné nemanželských dětí rozsudkem upravené může za změněných poměrů zvýšena býti v řízení nesporném.

Nejv. soud zamítl dovolací stížnost proti souhlasným usnesením obou nižších stolic, kterým výživné nem. dítěte rozsudkem upravené, zvýšeno bylo, z těchto důvodů, souhlasících v podstatě s důvody II. stolice:

Zřejmá nezákonnost nespočívá v tom, že bylo výživné zvýšeno v řízení nesporném, ačkoliv předcházelo pravoplatné odsouzení nem. otce k placení výživného, neboť § 16 novely I. bylo zcela správně použito na případ přítomný. Vysvětlivky, jimiž vládní předloha z roku 1911 k I. dílí novele (příl. č. 2 stenogr. prot. panské sněmovny, XXI. sezení 1911) byla provázena, praví k § 22, doslova souhlasnému s § 16 I. nov. v místech, o která jde, že rozhodnutí o dávkách, jež má otec poskytovat dítěti nemanželským, co do svého podkladu neliší se od rozhodnutí, k jakým dochází v řízení nesporném o výživě dětí manželských; že, jsou-li tu předpoklady pro rozhodnutí, totiž je-li otcetví uznáno nebo zjištěno, a není-li sporu o majetkových poměrech otcových, nebo dají-li se stanoviti prostředky řízení nesporného, jde pouze o rozhodnutí úvahou; že soudy nemají rozhodovati o sporných nárocích právních, nýbrž utvářejíce právo zasahovati úkonem soudní činnosti správní. Z toho plyne zcela zřetelně, že zákonodárce zamýšlel ve všech případech, kde otcetví není již sporno, aby pro vyměření výživného platilo řízení nesporné, leda že by prostředky tohoto řízení k tomu nepostačovaly. Tento úmysl zákonodárcův vede k závěru že obrat v odst. 2. § 16 použitý »je-li otcovství uznáno« zahrnuje v sobě obojí v odstavci prvním tohoto paragrafu uváděný způsob zjištění otcetví, jak uznání před soudem nesporným, tak i zjištění jeho pořadem práva. Ustanovení § 16

odst. 2. musí však platiti nejen pro prvé vyměření výživného, nýbrž také pro případ zvýšení nebo snížení jeho, jichž nutnost snad se později ukáže, poněvadž v obojím případě podklad rozhodnutí je týž, totiž na jedné straně majetkové poměry otcovy, na druhé straně potřeby dítěte. Z toho nemůže činiti výjimku ani ten případ, že dávky výživného stanoveny byly rozsudkem v souvislosti se zjištěním otcoví. Rozsudkové rozhodnutí o dávkách na výživné nevede k materiální právní moci v tom smyslu, že by výše dávek byla nezměnitelná. Neboť, změní-li se později podklad v rozsudku pro výši dávek předpokládaný, totiž buď majetkový stav otcův, buď potřeby dítěte nebo obojí, doznává tím přiměřené změny též povinnost otcova k výživě a vyžaduje opětovné úpravy. Není však rozumného důvodu, provést úpravu tuto na rozdíl od případů shora uvedených pořadem právním, postačují-li k ní prostředky řízení nesporného.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne
1. října 1918. Rv-II. 313-18. Dr. J. Ný.

*Přednosta společného bytového úřadu i jeho náměstek
musí býti vzati ze státních úředníků a býti znalí práv,
jinak jest nález spol. byt. úřadu zmatečný.*

Rozhodnutím společného bytového úřadu v N. zabrán byl na základě § 6 nařízení z 22. ledna 1919, sb. z. č. 38, byt stěžovatelčin o jednom pokoji, poněvadž jest prokázáno, že jest přebytečný.

O stížnosti proti tomu podané uvážil nejvyšší správní soud takto: Stížnost vytýká mezi jiným, že společný bytový úřad v N. není řádně ustaven podle § 20 cit. nař., a že nejsou jeho usnesení závažná, poněvadž ani přednosta tohoto úřadu ani jeho náměstek nejsou státními úředníky. Tato námitka jest důvodná. Podle opisu naříkaného rozhodnutí, žalovaným úřadem předloženého, vydán byl zabírací nález senátem za předsednictví A., který však dle sdělení zemské správy politické není státním úředníkem a nebyl ostatně, jak ze zmíněného dopisu vysvítá, zemskou správou politickou ani přednostou jmenovaného úřadu ani náměstkem přednosty ustanoven, nýbrž byl toliko vyzván, aby posléz uvedenou funkci přijal, což učiniti však odepřel. Ježto § 20. odst. 3. cit. nařízení výslovně přikazuje, že přednosta společného bytového úřadu i jeho náměstek musí býti vzati ze státních úředníků a býti znalí práv a první náležitost tohoto positiv-